

Meğer Ne Belalı Başım Varmış

– Ahmet Yüksel · 23 Eylül 2012

Neler geçti neler; Şu pamuğu yanık belalı başımdan
Faydasız sefa mı sürmedim!
Ve acı veren dert çektiren günlerden' mi görmedim,
Kimler bıkmadı kimler, gözyaşlarımdan,
Sel gibi akarken günler aylar yıllar,
Yaşamadan ihtiyarladım ben..

Karaymış alın yazım,
Kara;
Değişsin dedim de, kendimi zorladım /güldüm
Olabilmiş her şeyi unutmak için.
Her derdimi içime attım
Olmadı;
Kendimi dağlara verdim yele sele yağmura verdim
Olmadı;
Ve daraldım bunaldım!
Üstüme, üstüme gelen kötülüklerden' de ben!
Sonunda!
Kırıldı kolum kanadım..

Sigaraya içkiye verdim kendimi
Çok zaman;
Çareyi onda aradım.
Akşam oldu gün batarken atarım üstümden dedim
Gittim;
Götürdüm denizin dalgalarına döktüm neyim varsa içimde
O da geri verdi;
Ve oturdum mavilere dalgalarda ağladım..

Hiç bela eksik olmadı başımdan.
Meğer ne belalı başım varmış şu benim.
Bıktım;
Şu dünyanın hem yazından hem de kışından!
Kalmadı direnmeye mecalim.
Vaz geçtim sonunda ben canımdan,

Ve de malımdan..

Yorgunum dostlar;
Öyle yorgunum ki ben
Göz kapaklarım kalkmıyor yorgunluktan
Kalkıp gitsem de etrafa bakındığım balkondan.
Yürümeye tahammülüm yok
Yoldan geçenlere bakarım
Sokaktaki çocukların neşesinden neşe alırım
Gülerim ya da gülmeye çalışırım sırf keyfim yerine gelsin diye
Yalandan..

A.Yüksel Şanlı er

23 Eylül 2012

Antalya.